

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eutonio Diacono. 132.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

tabitur: siue in quempiam, cui iniuria inferatur, incidat, manum porriget. Denique nihil eorum, quæ ad ipsum attinent, prætermittet.

Antiocho. 131.

Vitium & homines à Deo auertit, & eos inter se disiunxit. Quamobrè illud quàm celerrimè fugere oportet, ac virtutem cōfessari, quæ & nos Deo conciliat, & inter nos connectit. Virtutis porrò ac philosophiæ regula est, simplicitas cum prudentia coniuncta.

Eutonio Diacono. 132.

Mat. 27. Et si Zosimus, qui Presbyteri speciem præfert, petulanti admodum tyrannide in te debacchatur: at tu tamen ea, quæ à Iudæis aduersus Dominum perpetrata sunt, cum animo tuo perpendens (quo tempore terra quoque ipsa mouebatur, & cōcutiebatur, locum, quò fugeret, quærens, vt ne scelus illud perspiceret, quod aduersus Deum quidem suscipiebatur, verùm carnem dumtaxat attingebat) fac strenuo ac generoso animo feras.

Timotheo Lectori. 133.

Exod. 21. Illud, Oculum pro oculo, & dentem pro dente, Iudæis à mansuetissima illa natura idcirco præscriptum ac lege sancitum esse opinor, non vt iis, à quibus iniuriam accepissent, veniam negarent, crudelèsque se præberent, quemadmodum censent Manichæi, qui verus Testamentum infestantur: sed vt eadem, quæ agunt perpeti metuentes, ab iniuria abstineant. Quod quanquam iustum & rationi consentaneum est, tamen diuina tranquillitas ad lenitatem & bonitatem spectās, hominèsque ad eam acuens, per id quòd eum, qui iniuriam intulit, vlcisci sanxit, supplicij metu peccata repressit & coërcuit. Nisi enim sit, qui lacessat, ne quidem erit qui vlciscatur. Quamobrem sapientiæ Legislatoris altitudinem animaduertant, ac non promptè temerèque ipsum vt sauum &

χέρη ὀρέξει. καὶ ἔδεν ὡς αὐτὸν ἠέκονταν.

Ἀντιόχῳ. ρλα.

Ἡ κακία καὶ θεὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀπέστειλε, καὶ ἀλλήλων διέσπασε. ταύτην οὐκ ὡς τροπὰ δὴν φεύγειν χρὴ, καὶ διώκειν τὴν ἀρετὴν, τὴν καὶ θεὸς ὡς σάουσαν, καὶ ἀλλήλοις σιμώπιδουσαν. ἀρετὴς δὲ καὶ φιλοσοφίας ὄρος, τὸ μετὰ σιμώσεως ἀπλάσσει.

Εὐτονίῳ Διακόνῳ. ρλβ.

Εἰ καὶ Ζώσιμος ὁ δοκῶν εἶναι ἀρεσβύτερος, σφόδρα τῆς χεῖρὸς σου τυραννίδι μεθύων παροίει, ἀλλὰ σὺ τὰ χεῖρὸς σου δεσπότης δραμα τεργηθέντα παρὰ τῆς Ἰσδαίων ἐνοσῶν, ὅτε καὶ ἡ γῆ αὐτῆς ἔδοξε καὶ ἐκρεδάμειτο. φυγῆς ζητήσαι χροαί, ἵνα μὴ γεάσῃται τὸ δρᾶμα τὸ χεῖρὸς σου μετὰ πολυμάκρον, σαρκὸς δὲ ἀπόμυρον, φέρε γενναίως.

Τιμοθέῳ ἀναγνώστῃ.

Τὸ ὄφθαλμὸν ἀπὸ ὀφθαλμοῦ, καὶ ὀδὸν ἀπὸ ὀδόντος, οἱ καὶ γεννηθεῖσιν τῶν Ἰσδαίοις παρὰ τῆς ἡμερωπάτης φύσεως, ἕχ' ἵνα ἀσιγῆσθαι αἰσι, καὶ πικροὶ τοῖς ἀδικουῦσιν, ὡς τοῖς μύχοις μανιχαῖοι, ἀφ' αἰσίου τῶν παλαιῶν διαβηκῶν, ἀλλ' ἵνα τῶν δέει τῶν παρὰ τὴν ἀρετῶν, ἀπέχωνται τῶν πολυμῶν. εἰ καὶ δίκαιον καὶ εὐλογητὸν καὶ ἀκόλυθόν ἔστιν, ἀλλ' ἡ θεὰ γαληνοῦς εἰς ἡμεροῦς τῆς βλέπουσα, καὶ εἰς ἀγαθότηα ὀρώσα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους εἰς ταύτην ἀλείφουσα, ἀφ' αἰσίου τῶν πεθεστικῶν ἀμυῶν τὸν δρᾶντα, τῶν φόβῳ τῆς τιμωρίας ὡς ἀνέστειλε τὰ πλάσματα. τῶν γὰρ δρᾶντος μὴ ὄντος, ἔδ' ὁ ἀμυρόμυρος ἔσται, σιωρῶσασαν οὐκ τὸ βίβως τῆς σοφίας τῶν γεννηθέντων, καὶ μὴ ὅτι ὡς ὡς χεῖρ, ὡς ὡμὸν καὶ ἀπὸ ἀνθρώπων ἀπλάσσει.

Δωσαν.